

Körömi Reni

AZ ELFELEDETT VÖLGY

1.

Papilio machaon

Kicsengettek...

A fiú egy bokor mellett álldogált. Egyik kezével egy rakat könyvet szorított a mellkasához, amiket nyárra kölcsönzött ki az iskolakönyvtárból külön kérvénnyel, másik kezével a szemüveget igazgatta az orrán, miközben egy, a bokron pihenő színpompás lepkére hunyorgott. Egészen elmerült a szárny mintázatának a tanulmányozásában, nem is hallotta a vihorászó öt fős lánycsapat közeledését. Csak akkor vette észre őket amikor a Sandra nevezetű, aranyszőke hajú, ránézésre kedves és bájos kis hölgy (feltehetően a csapat vezetője) a pillangó mellett összeütötte a tenyereit, aminek következtében az elrepült.

– Hééééé! – kiáltott fel a fiú. – Ez egy fecskefarkú volt! Egy Papilio machaon, még sose láttam ilyen közelről, anyám macskája mindig megeszi őket.

– Jaaaaaj! Most mi lesz? Szegény Samynek elrontottuk az egyetlen szórakozását! Júúúúú! – gúnyolódott a lányok közt a legpufibb.

– Óóóó jaj! Mit tettünk! Megzavartuk Dr. Perkinst a munkájában – csipkelődött a langaléta szeplős, aki úgy festett társai közt, mint egy túlfejlett egypúpú teve. Végtagjai indokolatlanul hosszúak voltak, háta pedig görnyedt, valószínűleg a többiekkel fennálló szintkülönbség állandó kiküszöbölése végett. Hosszú orángutánkarjával kilökte a fiú kezéből a könyveit.

– Különben is még jó, hogy Sandra elkergette a lepkeket. Mit szólt volna anyád, ha megtudja, hogy majdnem hozzáértél egy ííigazi vadállathoz? Ez nem Perkinshez méltó viselkedés! – vinnyogta a vörös hajú „bandatag”.

– Ja tényleg! Hálával tartozol nekem! Biztos egy hétig nem engedne ki a szobádból.

A fiú rájuk sem nézett, csak lehajtott fejjel próbálta összekaparászni a könyveket, de a lányok csak nem hagyták békén.

– Na mi van Samy? Már a kukkereddel sem látsz? Nem találsz a könyveidet? – hahotázott a langaléta.

– Nézzük csak mi ez! Egyiptomi mitológia – olvasta Sandra az egyik könyv címét.

– Nézd má! Csak nem felcsapsz régésznek? – élcelődött a dundi.

Samy rájuk sem hederített, csak zavart mosollyal az arcán rendezgette a könyveit, míg meg nem hallotta azt az ismerős hangot melynek hallatán mindig vegyes érzelmekkel telt el. Egyrészt biztonságban érezte magát, megérkezett a megmentője, másrészt elkeseredett mert, ha eddig meg is úszta, majd most talán igazán nagy bajba keveredhet.

– Hagyjátok már! – a hang tulajdonosa egy alacsony, nagy barna szemű, barna hajú, kedves arcú lány volt, Rosey O’Conell, az ő egyetlen barátja.

Sandra a hang hallatán elfintorodott és fennhangon rákezdett:

– Megmenekültél Samy! Itt a kis barátnőd! Most már nem kell félned! Majd ő megment – erre a többiek fülsiketítő kacajban törtek ki újfent.

Samy továbbra sem reagált, csak igazgatta a könyveket. A lány lehajolt hozzá, hogy segítsen.

– Minden okés Samy?

Némán bólintott.

Sandra folytatta:

– Jaaaj! Hát nézzétek a gerlepárt! Még a könyveit is segít összeszedni. Igazi férfi vagy Samy! Egy lány kell, hogy megvédjen. És még a holmidat is vele szedeted össze – a lányok gonosz kacaja még hangosabbá vált.

Mint letűnt korok háрпиái úgy visítotak. Rosey erre egy vaskos könyvvel a kezében felállt. A lehető legközömbösebb arckifejezéssel kezdett monológjába:

– Nem unjátok még? 8 éve ez a legjobb szórakozásotok? Most már igazán találhatnátok valami értelme-
sebb elfoglaltságot is. Mondjuk megpróbálhatnátok ti is olvasni. Komolyan mondom olyanok vagytok, mint az óvodások. Röhej...

Sandra felsőbbrendű fejtartással érzékeltette sértettségét.

– Húúúúú de nagy az arcod ahhoz képest, hogy még a saját anyádnak sem kellettél – vágta oda fölényesen.

Rosey szemei összeszűkültek, gondolkodás nélkül hagyták el szavai a száját:

– De az enyém legalább nem véres! – válaszolt és a következő pillanatban már lendült is a könyv a szőke lány felé.

Épp csak annyi ideje maradt, hogy újra kiüljön arcára az a bizonyos fintor aztán már érezte is, ahogy a könyv sarka felhasítja a száját. Ezután már csak egy fájdalmas sikoly hallatszott és Rosey *Rohanj Samy!* felkiáltása... és kezdetét vette a hajsza.

Elől futott Rosey, mögötte lemaradva Samy, karnyújtásnyira tőle egy szomorú ábrázatú lány, aki eddig csak némán bólogatott barátnői csipkelődése közben, de most, hogy komolyra fordult a dolog, ő volt az első aki az ellenség nyomába eredt, lévén, hogy ő volt évfolyamának legjobb futója. Őt követte a langaléta. Az ő előnye abban rejlett, hogy neki ott kezdődtek a lábai ahol átlagos kortársainak a karjai, így kétszer akkorát tudott lépni, mint bárki más. Egy jó 10-12 méterre az önkritikát hírből sem ismerő gömbölyded hölgyecske zárta a sort. Kezeivel úgy kapálózott, mint egy hátára fordított teknősbéka. Hallotta ahogy az agyában lüktet a szíve, kapkodta a levegőt, fújtatott, mint egy dühödt bika. Úgy tűnt csak egy helyben topog, de olyannyira nem volt tisztában saját korlátaival, hogy vergődése közben azért zihálva kipréselte fogai közt az *Úgyis elkaplak!* fenyegetést. Sandra bömbölve törölgette a száját, a vörös lány meg eközben, mint leghűségesebb